

poslužujejo vsi istega deželnega jezika, tedaj je sicer zapisovati izpovedi obtožencev in prič v njih jeziku, — zapisnik je pa sicer napraviti v istem deželnem jeziku, kateri se po okolnostih kaže primernejši za smotre pravosodja. V civilnih pravnih izdatih je razsodbo z razlogi, če se nista stranki sporazumeli, da rabita notranji poslovni jezik, v onem deželnem jeziku, v katerem je tožba spisana ali na zapisnik dana. Kedar se pa stranki nista posluževali v pravdi istega deželnega jezika in če se nista zjedini, da se sodba in razlogi izdadó v notranjem poslovnem jeziku, tedaj ju je izdati istotako v jeziku tožbe, nasprotni stranki je pa pridejati prevod razsodbe in razlogov, če to zahteva pred sklepom razsodbe. Ta naredba stopila je v veljavo dne 1. oktobra 1872.

Toda tej naredbi najvišje sodišče ni pripoznalo zakonite moči in je z „judikatom“ z dne 7. marcija 1883, št. 48 v posebnem slučaju izreklo, da § 14. civilnopravnega reda za Dalmacijo, kateri veleva, da se morajo stranke in njih zastopniki v svojih spisih posluževati italijanskega jezika, ni izpremenjen niti po členu XIX. temeljnih zakonov iz leta 1867, niti po naredbi z dne 20. aprila 1872. Nasledek tega judikata je bil ta, da se je še istega leta sklenil zakon (z dne 25. majnika 1883, št. 76 drž. zak.), kateri preminja omenjeni § 14. in določa, da se je strankam in njih zastopnikom v svojih govorih posluževati jednega izmed deželnih jezikov.

(Dalje prih.)

Dr. F.

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Odločeb bivših oblastev za odkup in uredbo zemljiških bremen ni moči izpodbijati v redni pravdi.

S kupno pogodbo z dne 23. aprila 1825 prodal je Matej S. od svoje polzemlje (Halbhube) rect. št. I grajščine Zške maselc (Viertelhubtheil) in sicer polovico njiv in travnikov, razun poslopja

in vrta, z vsemi tistimi pravicami, katere je sam imel, Jakobu U. Odprodani svet zapisal se je kot »maselc rect. št. 1 a« v stari zemljiški knjigi ter pri njem vknjižila lastninska pravica za kupca. Ko so se odkupovale pravice posestnikov iz Dolenjevasi nasproti grajščini h-ski, pravice: les sekati, živino pasti in steljo dobivati, tedaj se je izpregledalo zemljišče rect št. 1 a grajščine Z-ške, a v dotični odločbi bivše¹⁾ deželne komisije kranjske za odkup in uredbo zemljiških bremen z dne 13. aprila 1869, števil. 677 navedeno je zgolj zemljišče prodajalčevo rect. št. 1 grajščine Z-ške in sicer kot pol zemlje med upravičenimi zemljišči. Upravičenci razdelili so potem odkazani jim ekvivalent med sabo in pri tej nadrobni razdelbi dobil je Janez S., kot sedanji lastnik zemljišča rect. št. 1 grajščine Z-ške, delež, ki gre pol zemlji. Marjeta U., sedanja lastnica zemljišča rect. št. 1 a grajščine Z-ške, pa ni dobila pri nadrobni razdelbi ničesar in zaradi tega zahteva sedaj, naj se toženec obsodi, da mora priznati, da gre njegovemu zemljišču rect. št. 1 grajščine Z-ške pravica do gozdnega ekvivalenta le po meri maselca, a zemljišču rect. št. 1 a grajščine Z-ške tudi po meri maselca in da mora zategadelj prepuščati tožiteljici skupno uživanje ekvivalenta, katerega je dobil mero, kakeršna gre pol zemlji.

Prvi sodnik ugodil je tožbeni zahtevi iz nastopnih razlogov:

Tožbeni zahtevi ugovarja toženec, da sta njegovo in tožiteljico zemljišče glede odkupa zemljiških bremen še vedno nerazdeljena jednota; njemu je ostalo pol zemlje, a maselc tožiteljicin, na katerem ni hiše, nima nobene pravice do servitutnega ekvivalenta, ker te pravice niso bile odprodane in zemljišče, na katerem ni hiše, nima domačih potreb (Haus-Hof- und Gutsbedarf.). Ta ugovor ni utemeljen. Po kupni pogodbi prodal je Matej S. Jakobu U. od svoje pol zemlje maselc in sicer »z vsemi tistimi pravicami, s kakeršnimi ga je sam poprej užival, oziroma smel uživati«, prodal mu torej tudi razmerno svoje pravice nasproti grajščini h-ski, ki so spojene z lastnino odprodane zemlje. Iz argumentacije toženčeve, češ, da so te pravice ostale popolne in nerazdeljene pri hiši, izvajalo bi se, da preostaje lastniku hiše, če je tudi vso zemljo odprodal, še vedno

¹⁾ Po § 1 zakona z dne 1. februarja 1889, št. 7 dež. zak. za Kranjsko je z dnevom razglašanja tega zakona prenehalo delovanje oblastev za odkup in uredbo zemljiških bremen,

vsa pravica do drvaščine, paše, stelje i. t. d., a lastnik zemlje teh pravic ne bi imel, čeprav vprašanje, je li kako zemljišče imeti za celo zemljo, pol zemlje ali maselc, odločuje le obseg zemlje, ne pa hiša. To je očitno v nasprotju z določilom § 32. ces. patenta z dné 5. julija 1853, št. 130 drž. zak., ki piše, da je zemlja, katera je odstopljena kot servitutni ekvivalent, pritiklina upravičenega zemljišča. Glede na posebno naravo zadevnih pravic, katere naj pospešujejo pravilno in umno gospodarstvo, se toženec tudi ne more sklicevati na določilo § 485. obč. drž. zak., tem manj, ker njemu ta ugovor sploh ne pristojta nasproti tožitelju. Pri nadrobni razdelbi ekvivalenta, od grajščine hške odstopljenega, dobil je torej toženec tolikšen delež, kolikor gre pol zemlji, le zaradi tega, ker se je pomotno smatralo njegovo zemljišče za pol zemlje in prezrlo, da je polovica tega zemljišča odprodana ter da snuje maselc tožiteljičin. Toženec dobil je torej tudi delež, ki gre zemljišču tožiteljice, a zaradi tega mora pripuščati soposest in solastnino glede njemu odmerjenega deleža servitutnega ekvivalenta.

Na apelacijo je višje dež. sodišče v Gr. z razsodbo z dne 20. avgusta 1890, št. 8146 tožbeno zahtevo zavrnilo iz razlogov:

Tožbo imeti je za tožbo iz domnevane lastnine po § 372. obč. drž. zak. Tožiteljica mora torej dokazati, da poseduje toženec zemljišča, glede katerih ona zahteva priznanja solastnine, in da je ona pridobila ter imela pravno posest glede njih. Da toženec zemljišča poseduje, dokazano je po njegovem priznanji. Tega pa tožiteljica ni dokazala, da je imela ona ali njeni predniki kedarkoli posest ali soposest navedenega gozdnega deleža, katerega je grajščina h-ska posestnikom iz Dolenjevasi izročila kot servitutni ekvivalent. Tožiteljica za to posest nima nobenega pravnega naslova, niti zakona, niti pogodbe, niti izreka kake gosposke. Tožiteljica tudi priznava, da se ni posluževala niti ona niti njeni predniki, odkar je bil maselc rect. št. 1 a grajščine Zške odprodan, služnostnih pravic nasproti grajščini hški, in sama ne trdi, da bi kedaj bila uživala ali posestovala Janezu S-u odkazani delež servitutnega ekvivalenta, odkar je bil zamejičen, pač pa priznava, da pri komisiji za odkup in uredbo zemljiških bremen niti ni naznanila niti ni reklamovala služnostnih pravic, ki so baje pristojale njenemu maselcu. Tožiteljica sklicuje se tudi na pomoto, ki bi se bila zgodila pri odkupu in pri nadrobni razdelbi ekvivalenta, ter opira svojo zahtevo na določilo § 1431.

obč. drž. zak. Tega določila pa tukaj ni moči uporabljati, ker bi to bilo opravičeno le tedaj, ako bi se bil toženec obogatil iz imovine tožiteljčine. Če se pa pomisli, da tožiteljica nima pravnega naslova do posesti zemljišč, katera zahteva, in da jih ona dejanski ni nikoli posestovala, onda je očitvidno, da ta zemljišča nikoli niso bila del imovine tožiteljčine, in zatorej se tudi ni mogel toženec ž njimi obogatiti tožiteljici na kvar. Nadalje pa izvira iz pomote po § 1431. obč. drž. zak. pravica le nasproti tistemu, kateremu se je kaka stvar dala ali kaj storilo, dasi ni imel pravice tirjati tega. V le-tem slučaju pa tožiteljica, oziroma njeni predniki tožencu in njegovim prednikom niso ničesar dali ali storili, torej tudi o povračilu danega ni moči govoriti; če pa bi moral toženec dovoliti tožiteljici solastnino in sopesest pri servitutnem ekvivalentu, bilo bi to povračilo. Tožbi manka torej bistvena podstava §-a 372. obč. drž. zak., to namreč, da je posest tožiteljčina močnejša, nego posest toženčeva. Zaradi tega in ker tudi sklicevanje na pomoto, ki bi se bila zgodila, po § 1431. obč. drž. zak. ne more utemeljiti tožbene zahteve, bilo jo je zavrniti.

V reviziji zoper to odločbo naglaša tožiteljica proti argumentaciji višjega sodišča, da ima naslov za solastnino uže v kupni pogodbi sami, s katero je njen prednik prevzel ná-se polovico urbarskega davka. On je s tem postal podložnik grajščine in iz te njegove dolžnosti, da mora plačevati znesek urbarskega davka, ki spada na kupljeni maselc, izvira njegova pravica, da uživa podložnikom pristoječe služnostne pravice do drvaščine, stelje in paše po tisti meri, katera gre maselcu.

Najvišje sodišče je odločbo z dne 16. decembra 1890., št. 13891 revizijo zavrnilo ter potrdilo razsodbo višjega deželnega sodišča.

Razlogi.

Tožiteljica sama ter po predloženih listinah pripoveduje, da se je pri odkupu zemljiških bremen nekedanjega dominija h-skega, ki se je vršil po cesarskem patentu z dne 5. julija 1853, št. 130 drž. zak., v odločbi deželne komisije za odkup in uredbo zemljiških bremen ekvivalent za pravice do drvaščine, stelje in paše izračunil in odkazal Andreju S., kot predniku toženčevemu v posesti zemljišča rect. št. 1 grajščine Z-ške, ne pa tudi predniku tožiteljčinemu v

posesti zemljišča rect. št. 1 a iste grajščine. Ako torej tožiteljica zahteva, naj se razsodi, da pristojna tožencu od servitutnega ekvivalenta, ki je po odločbi deželne komisije za odkup in uredbo zemljiških bremen z dne 13. aprila 1869, št. 677 bil prisojen njegovemu predniku Andreju S. za zemljišče rect. št. 1 grajščine Z-ške kot polzemlji, le polovica, primerna maselcu, druga polovica pa njej kot sedanji lastnici maselca, vpisanega pod rect. št. 1 a grajščine Z-ške, — onda meri ta zahteva v bistvu na to, naj se imenovana odločba prenaredi tožiteljici v prid, a tožencu v kvar. Takšna zahteva pa je procesualno povse nedopustna, kajti po § 38. naved. cesarskega patenta imajo konečne odločbe komisij za odkup in uredbo zemljiških bremen pravno moč jednako kakor sodne odločbe in po določenih zvršitvenega navodila z dne 31. oktobra 1857, št. 218 drž. zak. moči je izpodbijati odločbe teh oblastev le po pravnih stopnjah, propisanih v § 130. navodila. Če je torej mislil kateri prednikov tožiteljinih v posesti njenega zemljišča spraviti v veljavo svoje pravice do služnosti in do odkupnega ekvivalenta za pravice do drvaščine, stelje in paše, katere so mu utegnile pristojati, moral bi bil te pravice oglasiti po navedenih zakonovih določenih ter zoper odločbe dotičnih oblastev za odkup in uredbo zemljiških bremen uporabljati pravne leke, dane v tretjem poglavju zvršitvenega navodila. Ni pa upravičen, in prav tako tudi ne tožiteljica kot njegova pravna naslednica, pozneje izpodbijati pravomočnih odločeb teh oblastev s sodnimi tožbami ter zahtevati premembo teh odločeb v civilni pravdi. Ker je ta odločba materialno-pravnega pomena, ne bi je tožiteljica mogla izpodbijati niti tedaj, ako bi se res, kar ona trdi, snovala iz krivega stvarnega položaja, a tem manj bi mogla to, če bi bila uže imenovana oblastva znabiti odločevala po krivih pravnih nazorih.

b) Če biva pri kakem sodišči notar, odvetniki nimajo pravice zahtevati povračila stroškov vožnje k obravnavi, ampak samo stroške nadomestovanja.

Dunajski odvetnik J. je imel sumarno obravnavo pri sodišči. Mariazell na Štajerskem. Pisal je tamošnjemu notarju, če ga hoče nadomestovati. Notar mu ni dal na to nikakega odgovora

K obravnavi je potem prišel odvetnik osebno in med sodnimi stroški zaračunal tudi svojo pot, z Dunaja, katero mu je sodišče tudi prisodilo.

Višje deželno sodišče v Gr. pa je ugodilo pritožbi toženca in izreklo, da po § 24. zak. z dne 16. majnika 1874, št. 69. drž. zak. ima podlegla stranka poverniti samo potrebne stroške. Vožnja k obravnavi ni bila potrebna in odgovor od notarja bi bil odvetnik lahko urgiral. Ker tega ni storil, ne morejo se mu prisoditi višji stroški, kakor bi bili stroški substitucije.

Najvišje sodišče je z odločbo z dne 14. novembra 1890, št. 12.891 ta izrek o stroških potrdilo.¹⁾

¹⁾ Ta slučaj je bil priobčen v »Juristische Rundschau«, kjer se je tudi ostro pero uprlo zoper nazor višjih inštanč.

c) Vzlic izvenredni reviziji smeti je nastopiti dokaz s prisego.

V pravdi tožiteljev A in B proti C zaradi plačila 600 gld. sta I. in II. instanca z enakšnima razsodbama spoznali na dopolnilno prisego tožiteljev. Prošnjo, v kateri sta tožitelja nastopila dokaz z dopolnilno prisego, zavrnila je I. instanca, češ zato, ker je toženka C vložila izvenredno revizijo zoper razsodbi.

Na rekurz tožiteljev je višje dež. sodišče v Gr. z rešilom z dne 12. novembra 1890, št. 10748 prvosodni odlok potrdilo glede na to, da je po dvor. dekretu z dne 26. sept. 1842, št. 642 zb. pr. zak. tedaj, kedar se vloži izvenredna revizijska pritožba, počakati s prevzemanjem ustanovljene glavne prisege, da pa strankam ostane na izvoljo nastopiti prisego v zakonovem roku potem, ko je odločena napominana pritožba. Izreklo je tudi, da morata rekurenta sama trpeti stroške svoje brezuspešne pritožbe.

Na izvenredni revizijski rekurz je najvišje sodišče z odločbo z dne 23. decembra 1890, št. 14713 prvosodni odlok in višjesodno rešilo razveljavilo ter I. instanci zaukazalo, da naj s prošnjo tožiteljev, odnosno z nastopom zadevnega dokaza ravna ne oziraje se na zavrnitveni razlog svojega prvega odloka, izreklo pa tudi, da morata tožitelja sama trpeti stroške svojega apelacijskega in revizijskega rekurza. Razlogi: Po smislu dv. dekreta z dne 15. febr. 1833, št. 2593 zb. pr. zak. revizija proti soglasnim razsodbama ne zadržuje eksekucije. Ako razsodbi spoznata na prisego,

tedaj pa je po smislu dv. dekreta z dne 26. sept. 1842, št. 642 zb. pr. zak. zgol s prevzemanjem prisege počakati, dokler ni rešena izvenredna revizija. Rekurenta sta zategadelj kar bila upravičena, da sta smela, ko jima je bila vročena višjesodna razsodba, nastopiti dopuščeno dopolnilno prisego. Tako se za take prilike, kakeršna je le-ta, če se zavrne izvenredna revizija, določi novi rok nastopu prisege samo eventualno t. j., ako se namreč prisega ni še bila nastopila, in le odobravati je, ako se, kakor po navadi, takšne prošnje ne rešijo, predno ne dospe odločba od najvišjega sodišča. Gledé povračila stroškov pa je pomisliti, da nasprotna stranka ni dala povoda k rekurzoma.

d) Odločevati prepire o posesti glede javnega blaga pristojna sodiščem.

Tožitelj A je proti tožencu B v pravdi zaradi motene posesti zahteval, naj sodišče spozna, da je tožitelj zadnji mirni posestnik pravice, postavljati svoje vozove na javno ulico X ter posipati to ulico, da ga je pa toženec motil v tej posesti, ker je vozove v stran pahnil in posip razgrabil. Toženec je med drugim ugovarjal formalno tudi to, da sodišča niso pristojna za razsojo tega spora, ker gre za javno ulico, ki je tudi v javni knjigi zapisana na ime mestne občine, ter za razmere, za katere je merodaven cestno-policijski red.

Okrajno sodišče v Kr. se na ta ugovor ni oziralo in je tudi meritorno odločilo po tožbeni zahtevi.

Višje dež. sodišče v Gr. pa je z odločbo z dne 4. junija 1890, št. 4901 ustavilo postopanje v tej pravni stvari zaradi nepristojnosti sodišč gléde na to, da gre tu za javni prostor.

Najvišje sodišče pa je z odločbo z dne 3. septembra 1890, št. 9873 ugodilo tožiteljevemu revizijskemu rekurzu, razveljavilo odločbo viš. dež. sodišča ter zaukazalo mu meritalno rešiti rekurz toženčev zoper prvosodni odlok. Razlogi: Pridobitev posesti na stvareh, katere so javno blago po §§ 287. in 288. obč. drž. zak. in zatorej služijo v občo rabo, ni povse izključena, nego samo toliko, kolikor bi se ta pridobitev ne dala strinjati z namenom, za kateri je določeno javno blago. Tu trdi tožitelj, da je on na prepirnem delu ceste postavljaj svoje trgovske in gospodarske vozove

ter posipal ga, in da je to upotrebljevanje bilo mestni občini znano, ne da bi se mu bila upirala. In tudi toženec se poganja za enakšno uporabljanje tega prostora. Zategadelj gre tu za uprašanje, je li tožitelj imel glede na toženca posest, po zakonu dopustno, in ali mu jo je toženec motil s svojim ravnanjem. Odločiti to vprašanje spada v privatno pravo in storiti morejo to le sodišča.

Kazensko pravo.

Zanimivejše razsodbe v obrano zakona (§§ 33. in 292. kaz. pr. r.)

XIII.

(K §§ 183. in 461. kaz. zak. Prisvojitvev zaupanih nadomestnih stvarij.)

Alberta L., čevljarja v D., je okrajno sodišče v F. spoznalo krivim prestopka zoper varnost lastnine po §-u 461. kaz. zak. in obsodilo ga v kazen s tridnevnim, poostrenim zaporom, ter po § 389. kaz. pr. r. v povračilo troškov kaz. postopanja.

Zoper to razsodbo je c. kr. generalna prokuratura vložila ničnostno pritožbo v obrano zakona in c. kr. najvišje in kassacijsko sodišče jej je ugodilo z odločbo z dné 23. oktobra 1890, št. 8506, izreklo je, da je razsodba okr. sodišča kršila zakon, ter povse oprostilo Alberta L. pripisanega mu prestopka.

Razlogi:

Iz predloženih aktov je razvidno, da je čevljar Albert L. v D. svojima delavskima pomočnikoma Ivanu F. in Ivanu R., ko jima je meseca decembra 1889 mezdo izplačeval, odtrgal zneska 1 gld. 35 kr. in 1 gld. 62 kr. kot donesek, kateri morajo pomočniki plačati za leto 1889 v okrajno bolniško blagajnico (prim. § 121 zak. z dné 15. marcija 1883, št. 39 drž. zak.), in uveril ju je, da bode ta zneska tudi res plačal v blagajnico. Albert L. je storil svojo dolžnost še le dné 28. februarija 1890, ko je okr. glavarstvo v F. uže zvedelo bilo dné 25. februarija, kako je s to stvarjo, in sicer sta to povedala pomočnika, ki sta bila za plačilo tirjana. Na ovadbo imenovanega okrajnega glavarstva se je Albert L. pred okrajnim sodiščem v F. zagovarjal s tem, da mu ni bilo znano, da je treba takoj plačati te doneske, za katerih iztirjanje on dober stoji po obrtnem redu. Okrajno sodišče ga je pa obsodilo z razsodbo dné

31. marcija 1890 zaradi prestopka nezvestobe po § 461. kaz. zak. in kaznilo ga s tridnevnim poostrenim zaporom. Albert L. ni izrecno prijavil pravnega leka, a koj, ko je bila razglašena rabsodba, poprosil je prepisa njenega, kateri mu je bil vročen dné 7. majnika 1890 in na to je on 14. majnika 1890 vložil izvod vzklica. Ta izvod pa je okrožno in vzklicno sodišče v T. s sklepom z dné 23. majnika 1890 zavrnilo, češ, da je prekasen, ker ni kil vzklic v zakonitem roku prijavljen. Rabsodba je torej zadobila pravno moč in L. je bil, ko se mu je tudi zavrnila prošnja z dné 25. junija 1890 za odložitev kazni, pozvan, da mora takoj nastopiti kazen; ali jo je tudi prestal, to ni razvidno iz aktov. Izpodbijati sklep vzklicnega sodišča, v to zakon ne podaje pomoči. Toda rabsodba okrajnega sodišča je brezdvojbeno ničevna, (§ 281. šte. 9 a 468, št. 3 kaz. pr. r.). Vprašanje bi bilo, ali se škoda ni povrnila, predno se je sodno zvedela; a tega vprašanja ni pretresati, ker nedostaje potrebnih podatkov. Tudi naj se ne vpraša, je li smatrati okrajno glavarstvo kot gosposko po § 187. kaz. zak., kajti glavarstvo posluje po § 127. zak. z dné 25. marcija 1883, str. 39 dež. zak. zgol kot nadzorno oblastvo zadružne bolniške blagajnice. Tudi je pritrđiti nazoru, da niti zaveza iz mandatnega razmerja (§ 1009, 1012 obč. drž. zak.), niti dobrostojstvo, katero je s § 121. zakona z dné 15. marcija 1883 drž. zak. 39 imetelju obrta naloženo za prejemanje in oddajanje pomočniških doneskov in za možnost iztirjavati te doneske upravnim pôtem, da torej niti to, niti ono ne izključuje uporabnosti kazenske sankcije po § 183. in 461. kaz. zak. Toda jasno je, da so se tu zaupale stvari, katere v pravnem prometu veljajo za nadomestne, da to, če se takšne stvari iz rok izpusté (porabijo), pa se ob jednom lahko nadomesté s komadi jednake vrednosti, ne more storiti človeka kazni vrednega. To stališče, katero je bilo nujno uvaževati uže zaradi malenkosti zneskov, o katerih je govor, popolnem prezira izpodbijana rabsodba. Ta rabsodba ne izkazuje, da bi obtoženec ne bil v moči, dati takoj to povračilo, nego dovolj jej je to, da si je zaupane zneske prisvojil, in ne pomisli, da to, če se lahko takoj povrnejo takšni nadomestni predmeti, izključuje pravu protivno prisvojitev, in da gledé obrtnika, kateri, kakor obtoženec, daje dela najmanj dvema pomočnikoma gotovo ne gré dvojiti, da kaj takega lahko takoj povrne. Rabsodba se torej snuje iz pravopomotnega nazora o pojmu kaznive nezvestobe. Bilo

je torej ničnostni pritožbi c. kr. generalne prokurature ugoditi ter razveljaviti rzsodbo okr. sodišča.

Iz upravne prakse.

a) Kedaj je smeti zvrševati virilni glas po občinskem redu za Kranjsko?

Upravno sodišče je z odločbo z dne 23. oktobra 1889, št. 3421 izreklo:

Po § u 17. obč. r. z dne 17. febr. 1866, dež. zak. št. 2 imajo tisti, za volitev upravičeni občanje, kateri plačujejo od svojega zemljišča v občini najmanj 100 gld. ali od svojega obrta ali posla v občini najmanj 200 gld. sedanjih direktnih davkov brez priklada, ako smejo po §-u 11. obč. vol. r. biti voljeni, pravico, da tudi nevoljeni ustopijo v občinski odbor kot člani njegovi; kedar pa volitev pozove v odbor, onda se morajo po § 18. l. c. te volitve odpovedati, ako hočejo zvrševati virilni glas, pristojeci jim po zakonu, nadalje izgubi po § 26. l. c. svoj urad, ako se kaj takega zgodi ali zve, kar bi jim izprva ne dopuščalo, da so ustopili po § 17. v odbor.

Iz teh zakonovih določil in zlasti iz ustanovila v § 26. obč. r. izhaja brezdvjbeno, da mora to, česar treba po zakonu v zvrševanje virilnega glasú — to je predpisani letni davek brez priklada — dano biti za časa, ko se zahteva ustop v občinski odbor po § 17. obč. r.

Pritožbi je priloženo potrdilo c. kr. davčnega urada, iz katerega res izhaja, da je pritožitelj l. 1886. tu plačal 228 gld. 68 kr. pridobnine ter dohodnine z izvenrednim prikladom vred, ali to niti ne izkazuje golega dolga na pridobnini in dohodnini brez priklada za l. 1886, niti gre tu za zvrševanje virilnega glasú l. 1886. Pač pa je pritožitelj zahteval šele junija 1887, da bi ustopil v novovoljeni odbor, in ker je izkazano, da znaša predpisani mu letni idolg na pridobnini in dohodnini, s prištetim državnim prikladom vred, za l. 1887. le 197 gld. 30 kr. in za l. 1888. le 154 gld. 62 kr., ker torej ta dolg ne izpolni mere 200 gld., določene po zakonu za zvrševanje virilnega glasú, zategadelj je bilo po pravu, da se mu je branilo ustopiti v občinski odbor, zlasti ker zakon ne dopušča seštevati drugih davčnih vrst, razun imenovanih v § 17. obč. r.